

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa E. Spółki Akcyjnej z siedzibą w G.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o nałożenie kary pieniężnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 24 września 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 24 kwietnia 2013 r., sygn. akt VI ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 24 kwietnia 2013 r., VI ACa [...] oddalił
apelację E. S.A z/s w G. (powód) od wyroku Sądu Okręgowego w W. –
Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 28 czerwca 2012 r., XVII AmE [...] w sprawie z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Powód zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie art. 56 ust. 2 w związku z art. 56 ust. 1 pkt 6 Prawa energetycznego, pkt 3.1.3 taryfy oraz art. 6 k.c., a także art. 378 w związku z art. 382 k.p.c.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej oraz potrzebę rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego. Sąd Apelacyjny dokonał bowiem, w jego ocenie, w sposób wadliwy i

niepełny interpretacji postanowień taryfy powoda oraz przepisów regulujących możliwość sankcjonowania nieprawidłowego wykonywania obowiązków przepisanych prawem. Według powoda rozstrzygnięcie kwestii stanowiących *meritum* sporu w niniejszej sprawie, to jest charakteru i obowiązku kwalifikacji odbiorców do poszczególnych taryf jest istotne dla praktyki funkcjonowania przedsiębiorstw energetycznych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą juretrycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Skarga kasacyjna powoda nie może zostać uznana - bez przedstawienia adekwatnej argumentacji - już na etapie „przedsądu”, za oczywiście zasadną w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego tej przesłanki „przedsądu” wynika, że w przypadku powołania się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej w motywach wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania należy zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienie Sądu Najwyższego z 3 października 2013 r., III SK 11/13 i powołane tam orzecznictwo). Dodatkowo, dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia konkretnych

przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z 3 października 2013 r., III SK 11/13 i powołane tam orzecznictwo). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie jest przy tym oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienie Sądu Najwyższego z 3 października 2013 r., III SK 11/13 i powołane tam orzecznictwo).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania na tej podstawie, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., nie ujawniło zaś oczywistej zasadności skargi w powyższym rozumieniu. Nie wynika z niego, które przepisy prawa objęte podstawami skargi kasacyjnej zostały w ewidentny sposób naruszone przez Sąd Apelacyjny. Rolą Sądu Najwyższego nie jest wyręczenie skarżącego w realizacji tego obowiązku i doszukiwanie się tych przepisów w podstawach skargi kasacyjnej.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera także zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sformułowane w sprawie zagadnienia powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu (przepisów) objętego podstawami skargi, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego. Nie każde więc orzeczenie, nawet błędnie wydane, zasługuje na kontrolę w postępowaniu kasacyjnym (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147, z dnia 18 marca 2004 r., I PK 620/03, LEX nr

513011, z dnia 8 lipca 2004 r., II PK 71/04, LEX nr 375715 i z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883). Nie spełnia określonego w art. 398⁹ § 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451 i z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538). Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić trzeba, że zagadnieniem prawnym w powyższym rozumieniu nie jest „wadliwa i niepełna interpretacja postanowień taryfy powoda oraz przepisów regulujących możliwość sankcjonowania nieprawidłowego wykonywania obowiązków przepisanych prawem”, ani „charakter i ocena obowiązku kwalifikacji odbiorców do poszczególnych taryf”.

Powód nie sprostął także wymogowi wywiedzenia i uzasadnienia występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane).

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.